

BELGIAN SUOMALAISEN MERIMIESKIRKON LEHTI, levikki 1500

IMPRIME
TAX REDUIT
P802111

Belgie-Belgique
P.B.
ANTWERPEN X
8/4111

Kirkkoet

4/2010

Driemaandelijks infoblad van de Finse Zeemanskerk - Afgiftekantoor: ANTWERPEN X - Antwerpen
JRG:28 NR 4 - November - December2010
Verantwoordelijk uitgever: A. Weckroth, Italiëlei 67-69, BE-2000 Antwerpen

Kotoinen tunnelma odottaa sinua Antwerpenin kahvilassa, josta saat kotiruokaa ja herkullisia leivonnaisia. Saunan jälkeen voit grillata terassilla. Tarjoamme Antwerpenissa myös kohtuuhintaisia majoituspalveluita.

Kuvat Reima Tahvanainen

Brsselin pappilan kahviossa voit hengähtää hetkeksi mukavan seuran sekä kahvin ja kotoisten leivonnaisien parissa. Kirjastosta voit lainata uusinta kirjallisuutta. Sauna ja saunakabinetti tarjoavat rentouttavan suomihetken.

Näkemiin

*H*aikein mielin istun koneeni ääressä. On aika kirjoittaa viimeinen pääkirjoitukseni Kirkkoset-lehteen. Lähes kolme vuotta Belgiassa lipuu silmiäni ja mieleni ohi.

Kiitos aivan ensimmäiseksi Suomi-klubille! Sen johtoryhmässä olo ja klubin toimintaan osallistuminen on tarjonnut minulle henkireiän, levähdystauon ja hillittömän ilon hetkiä. Tämän vuoden teema, omasta mielenterveydestä ja hyvinvoinnista huolehtiminen on tarjonnut ”lääkettä” omankin mieleni hoitoon. Väsyneenä ja kyllästyneenä ”tähän koko Merimieskirkko- ja Belgia-juttuun” olen voinut lähteä tapaamaan tuttuja viinilasin äärelle ja purkamaan oloani tai liittyä muiden joukkoon tanssimaan, kuuntelemaan bändiä tai ... Klubin järjestämä toiminta on tuonut elintärkeän areenan minulle – puolisoni perässä Belgiaan tullee.

Kiitos Kirkkoraadille, joka hyväksyi päätömittajuuteni. Olen saanut oppia uutta, kokea tekeväni merkityksellistä vapaaehtoistyötä ja saanut sisältöä arkeeni.

Kiitos kaikille Teille, jotka olette kysyneet: Mitä kuuluu? Kuinka Te jaksatte? Kuinka Sinä voit? Tiedätkö sen mukavan kaupunginosan, jossa voi ... ? Oletko kuullut tästä oopperasta, teatterista? Oletteko jo käyneet syömässä, istumassa iltaa siellä tai tuolla ravintolassa? Muistattehan käydä muualla Euroopassa, sinne on niin lyhyt matka? Kiitos kaikille Teille! Näiden kysymysten avulla olen jaksanut, silloin kun nenä on viistänyt maata. Kiitos myös

Sinulle Liisa, joka suorastaan varasit matkamme Roomaan.

Kiitos kaikille Teille, jotka olette vieneet meitä retkille ja kutsuneet syömään. Olemme saaneet enkeleitä matka- ja ruokaseuraksemme!

Paitsi että tämä on minulle viimeinen Kirkkoset. Tämä on viimeinen vanhanmuotoinen Kirkkoset. Belgian, Hollannin ja Luxemburgin yhteinen kirkkojen lehti aloittaa vuoden 2011 alussa. Benelux-toiminta suomalaisten kesken tiivistyy. Lehden nimikilpailu on meneillään. Mikä lehden nimi voisi olla?

Kiitos Railille, Tafelle, Helille ja kaikille muille kanssani Kirkkosettia tehneille! Suuri kiitos!

Asteri Saarikkomäki, päätömittaja
asteri.saarikkomaki@gmail.com

Toivon Teille Belgian ja Luxemburgin suomalaiset: Mahdollisimman onnellista elämää, rakkautta arkeenne, muutamia hyviä ystäviä, uskallusta kulkea arkisia teitä toisten ihmisten kanssa. Ennen kaikkea juuri nyt toivotan: Oikein hyvää Jeesus Nasaretilaisen, puusepän ja Jumalan pojan, syntymäjuhlaa!

YHTEYSTIEDOT:

Antwerpenin merimieskirkko
 Italiälei 67–69, BE–2000 Antwerpen
 Puh. +32 3 232 8047,
 Fax +32 3 231 3912
 Sähköposti:
 antwerpen@merimieskirkko.fi
 Avoimna ke-pe klo 17-22,
 la-su klo 14-20.

Brysselin pappila

Rue du Luxembourg 20, BE–1000
 Bruxelles, puh. +32 2 2800498
 Sähköposti:
 katja.honkala@merimieskirkko.fi
 Avoimna ti-pe 12-20, la-su 12-18.

Henkilökunta:

Katja Honkala, palveluvastaava, Bryssel & Antwerpen +32 473 867813, +32 2 2800498, +32 3 2328047
 Marjo Jokitalo, vuosivapaaehtoinen, lapsi-, nuoriso- ja perhetyö +32 474 940433
 Kati Kettunen, vuosivapaaehtoinen, Antwerpen +32 3 2328047
 Piia Lännpää, nuoriso- ja perhetyön koordinaattori +32 473 482092
 Anja Mortelmans, apuemäntä, Antwerpenin kahvila +32 3 2328047
 Helena Pirhonen, apuemäntä, Brysselin kahvila +32 2 2800498
 Veli-Pekka Puheloinen, vuosivapaaehtoinen, kiinteistöhuolto +32 497 949571
 Jessica Rudbäck, vuosivapaaehtoinen, merenkulkija- ja rekkamiestyö, Antwerpen +32 478 276694
 Taru Savelius-Latvus, merimiespastori +32 473 481998
 Liisa Toivanen, hallintosihteeri +32 3 2328047
 Tia Vähäsarja, vuosivapaaehtoinen, Brysselin kahvila, +32 2 2800498
 Antti Weckroth, kirkon johtaja +32 475 728680 1.1.2011 alkaen: Jarmo Karjalainen, kirkon johtaja +31 6 53883641
 Sähköposti:
 etunimi.sukunimi@merimieskirkko.fi

Kannen kuva ja lehden taitto: Reima Tahvanainen

JOHTAJAN PALSTA

Jäähyväisten aika - tilinteon hetki

Kuva: Jarmo Karjalainen

Kolme vuotta kului hämmästyttävän nopeasti. Niin paljon on tapahtunut, että juuri nyt siitä ei tunnu muistavan erikseen montakaan yksityiskohtaa. Toisaalta tänne tulemisesta tuntuu olevan vain pieni hetki ja toisaalta ei enää oikein muista, millaista elämä Suomessa oli ennen sieltä lähtöä. Osa minusta odottaa jo malttamattomasti Suomeen paluuta, osa pelkää samaa asiaa, ja iso osa on hyvin haikealla mielellä. Pitää jättää jäähyväiset niin monille täällä tärkeiksi tulleille ihmisille, innostaville työtehtäville ja keskieurooppalaiselle elämäntavalle.

Monesta asiasta jää lähtiessä silti hyvä mieli. Brysselin pappilalle on löytynyt uudet tilat osoitteesta Rue Jacques de Lalaing 33, johon muutetaan vuoden 2012 alussa. Talo on kaunis, sijainti Maelbeekin/Maalbeekin metroaseman vieressä erinomainen ja tilasuunnitelmien teko yhdessä yhteistyökumppanien kanssa hyvässä vauhdissa. Remontti alkaa ensi keväänä ja seuraavana syksynä pintojen siistimistä on ajateltu tehtävän osittain myös talkootyönä. Tervetuloa mukaan hommiin kaikki pensseliin, hiomapaperiin tai vasaraan rakastuneet.

Antwerpenissa kahvilatoiminta jatkuu vuodenvaihteen jälkeen uusilla aukioloajoilla ja laivatyön lähitulevaisuus on turvattu. Siellä palvellaan edelleen merenkulkijoita ja rekkakuskeja ja myös paikalliset suomalaiset ja belgialaiset saavat osansa saunoista ynnä

muista palveluista. Luxemburgiin puolestaan vihittiin vihdoin oma pappi Wille Westerholm. Hän hoitaa siellä jumalanpalveluksia, toimituksia ja nuorten toimintaa yhdessä Merimieskirkon työntekijöiden kanssa ja auttaa tarvittaessa näissä tehtävissä myös muualla Benelux-alueella.

Benelux-alueen työ yhdistyy vuoden 2011 alusta yhden johtajan alaisuuteen. Seuraajani, Rotterdamin merimieskirkon johtaja Jarmo Karjalainen on Belgiassa monille tuttu työskenneltyään täällä useita vuosia nuorten ja perheiden parissa. Yhdistymisessä kaikki nykyiset toimipisteet ja luottamuselimet säilyvät, mutta työtä voidaan jakaa paremmin koko alueella työntekijöiden kesken. Belgian suomalaisten näkökulmasta oma toimeni muuttuu tulevaisuudessa Antwerpeniin sijoitetuksi laivatyöntekijän toimeksi ja samalla papin toimipaikaksi tulee Bryssel. Myös johtaja Jarmo on täällä tavattavissa useina päivinä viikossa. Välimatkat kun ovat alueella ajassa ja matkassa mitattuna pienet. Joulun tule ja monissa tilaisuuksissa kuuluu Joulun sanomaa: keskelle pimeyttä tulee valon pilkahdus, pienestä ja merkityksettömästä tulee suurta ja tärkeää, uusi toivo syntyy väsymyksen ja ahdistuksen sisällä – ja koko ajan ollaan matkalla. Kohdaltani yksi reissu on takana ja matka jatkuu johonkin uuteen. Kaikkea noita Joulun sanoman eri puolia olen täällä kokenut ja jakanut muiden kanssa. Kiitos kaikille teille samalla taipaleella taapertaneille. Toivotan voimia ja armollisen Jumalan siunausta elämäänne ja työhönne. Matkamme jatkuu ja johtakoon sitä toivon tähti.

Antti Weckroth

Minun jouluni

Teksti ja kuva: Liisa Fusio

Lapsuuden jouluista ovat jääneet mieleen jännittävän kihelmöivä odotus ja valmistelut, jotka alkoivat jo marraskuun lopulla koko perheen voimin. Isä laittoi linnuille lyhteen ja talipalloja, äiti siivosi, leipoi ja tunnelmoi kynttilänvalossa joulumusiikkia kuunnellen. Minä kirjoitin siskojeni kanssa joulupukille.

Kun emme osanneet vielä itse kirjoittaa, sanelimme pitkän listan toivomuksia isälle, joka raapusti ne isoilla tikkukirjaimilla suurlle paperille. Paperi taiteltiin huolellisesti ja vietiin lumiselle kuusenoksalle odottamaan, että tonttu hakisi sen. Reilusti yli 20 vuotta myöhemmin tuo paperi on edelleen tallessa äitini laatikoissa ja tuo hymyn huulille joka kerta, kun sen lukee.

Uskoni joulupukkiin hiipui kaikesti silloin, kun tunnistin naapurin sedän äänen ja verk-

kahousut pukintakin alta, mutta onneksi joulu on aina ollut minulle paljon muutakin kuin joulupukki ja lahjoja.

Muistelen mielelläni sitä yhdessä tekemisen iloa ja tuoksua, joka syntyi piparien ja pullan leipomisesta. Äiti antoi meidän tehdä omissa pikku kulhoissamme minitakinat, joista taputtelimme pellille tahmaiset pullaukot. Leipomisperinnettä olen jatkanut jo opiskelija-aikoina ja nyt aviomieheni kanssa. Ensimmäisenä yhteisenä joulunamme leivoimme suuren piparitalon ja pullaukon ja jos tulevaisuudessa saamme jälkikasvua, pääsevät hekin varmasti leipomaan kanssani jouluherkkuja.

Kun joulusiivous oli tehty, autoimme äitiamme koristelemaan talon. Ikkunoihin laitoimme koulussa askartelemiamme paperikoristeita ja seinille äidin kartongista leikkaamia punaisia tonttuja. Toki sekaan mahtui myös muutama kaupasta ostettu koriste, mutta sitä jouluista tunnelmaa, joka kaikesta tästä yhdessä touhuamisesta syntyi,

ei kaupasta saa.

Jäätyäni Belgiaan asumaan, on joulutunnelman saavuttaminen ollut astetta hankalampaa. Ehkä siksi, että perheeni on kaukana, maassa ei ole lunta, eivätkä paikalliset suhtaudu jouluun samanlaisella hartaudella kuin suomalaiset. Monet täällä eivät edes vietä joulua, koska eivät ole kristittyjä. Tämä on saanut minut pohtimaan sitä, mikä joulussa on minulle oikeasti tärkeää. Koristelen kyllä asuntoni ja ostan lahjoja läheisilleni, mutta se ei ole joulussa tärkeintä. Joulu on minulle Kristuksen syntymäjuhla, jonka vietän perheeni kanssa ja jota odotan ja valmistelen aivan yhtä innokkaasti kuin lapsenakin.

Ensimmäisen Brysselissä vietetyn joulunalusajan piristeeksi äitini laittoi minulle postitse joulumusiikkia, joulukalenterin ja piparimausteet. Se oli pieni tuulahdus siitä, mitä joulu kotona oli ja mitä se on minulle vieläkin: tuoksua, valmistelua, odotusta, hartautta, tunnelmaa ja ennen kaikkea yhdessäoloa.

Askel kohti elämän iltaa ...

Teksti ja kuvat: Anja Mortelmans Lestinen

Ei itkien eikä vaikeroiden, vaan menneiden vuosien matka-arkua tutkistellen ja tulevaisuutta suunnitellen, yritän löytää tien uuteen jaksoon elämässäni. Paljosta on luovuttava, paljon olen jo menettänyt, mutta paljon on minulla vielä iloa ja asioita, joihin matka-arkussani on vielä tilaa. Katselen mahtavaa auringonlaskua ja sen värejä, ilta ei ole vielä muuttunut yöksi.

Ensimmäinen kohtaaminen merimieskirkolla tapahtui 1963 kesällä, jolloin olin 4 viikkoa lomittamassa vahtimestaria kirkolla. Minulla oli ilo tavata sen kesän aikana lomittamassa olleet Antwerpenin entiset merimiespapit, Heikki Merimaa ja Kalevi Lapalainen. Ehkä jo silloin sain pienen kipinän syttymään tulevaan työhöni merimieskirkolla. Aloitin kuitenkin työt ensin Saksassa Aachenissa. Kesällä 1964 saavuini ystäväni Tellen kanssa Antwerpeniin Aachenista liftaamalla. Olimme menossa merimiesveljeni Erkin ja perheensä luo, mutta he eivät olleet kotona. Likomärkinä ja kylmissämme suuntasimme tietysti merimieskirkolle. Oven tuli avaamaan sen kesän lomittaja, legendaarinen Daniel Orädd. Hetki oli minulle yksi elämäni merkittävimmistä tapahtumista merimieskirkkoajanani, sillä silloin sain selkeän kuvan siitä, mitä on oikea ihmisen kohtaaminen. Se on ollut esikuvani niiden kaikkien vuosien aikana, jotka olen merimieskirkolla

saanut vastaanottaa erilaisia ihmisiä ja olla heidän kanssaan lukusalissa, kanttiinissa, kahvilassa... rakkaalla paikalla on ollut useita nimiä!

Merimieskirkko on ottanut elämästäni paljon, mutta paljon enemmän olen saanut takaisin. Alkuvuosien merimiesten kohtaamiset kirkolla, joulukuusi, jonka he rakkaitaan muistellen ja ajatellen saivat koristella, yhteiset keskiviikon toveri-illat vanhoine filmeineen ja sen jälkeiset iltahartaudet. Myös lauluillat, käytössä kuluneet "Muukalaisten laulukirjat" veivät meidät koti-Suomeen, rakkaitemme pariin. Olen saanut tuntea merimiesten koti-ikävän, olla läsnä, kun he ovat tarvinneet kuuntelijaa. Laivat olivat usein pari kolme päivää satamassa. Vuosien varrella on satamassaoloaika lyhentynyt, mutta on uskomatonta, miten kiitollinen on

tämän päivän merimies tavatessaan kirkon työntekijän laivalla, saadessaan kertoa mieltä askarruttavista asioista tai onnenhetkistä perheen parissa tai vain tuntea edelleen merimieskirkon läheisyyden.

Merimiesten kirkolla käynnit ovat vuosien varrella vähentyneet, ei ole enää aikaa viettää koko iltaa kirkon kanttiinissa rupatellen, saunoen tai vaan pullakahvista nauttien. Heidän tilalleen tulivat rekkakuskit, rahtarit. Heille kirkko on ollut paikka, missä voi saunoa, nauttia kotiruokaa, pestä pyykkiä, katsoa Suomen telkkaria tai vain muuten "olla kotona". Nykyinen kiireinen tahti rahtari-liikenteessä on heiltäkin vienyt vapaata aikaa, saunassa ehtii juuri käydä ja nälkäiselle valmistamme kotiruokaa. Onneksi useimmat kuitenkin muutaman tunnin kerrallaan ehtivät olla kirkollamme. Toinen rekkapoikien ja -tyttöjen huoli on rekkaparkki kirkon läheisyydessä, se ei ole enää samanlainen turvallinen paikka autoille kuin joitakin vuosia sitten. Jokainen kirkolla käyvä kuljettaja myöntää kuitenkin kirkon tarpeellisuuden ja iloiten mekin haluamme heitä palvelu, olla läsnä.

Siirtokuntaa oli alkuvuosina, aloittaessani työt kirkolla, vain kourallinen. Mutta juuri niinä aikoina kirkko oli heille kuin toinen koti. Yhteys Suomeen kulki kirjeiden välityksellä, puhelimia ei kaikilla ollut ja ulkomaan puhelut olivat silloin todella kalliita. Mutta paikalliset suomalaiset olivat läsnä lähes 100-prosenttisesti kaikissa tilaisuuksissamme. Lähes kaikki tunsivat toisensa. Olen kiitollinen kaikista siirtokuntalaisista, joita merimieskirkkovuosinani olen saanut tavata. Heille olemme myös saaneet antaa

kappaleen koti-Suomea, olla läsnä iloissa ja ikävissä. Nykyisin asuu Antwerpenissa vain vähän suomalaisia, mutta olemme iloisia etenkin useista opiskelijoista, jotka löytävät tiensä kirkolle. Samoin jo kauan Antwerpenissa ja sen ympäristössä asuvat vanhemmat suomalaiset ovat kiinteässä yhteydessä toimintaamme. Heille on etenkin Kirkkoset-lehti tervetullut tiedonlähde.

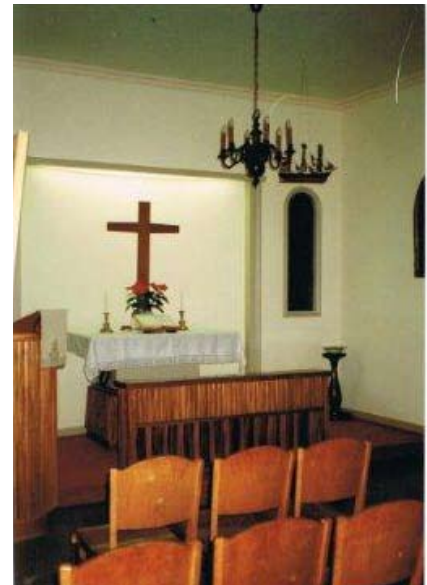
Aikaisempina vuosina saimme usein bussilastillisen suomalaisia turisteja vieraaksemme ja heille esittelimme toimintaamme. Nykyisin bussimatkailijat ovat vaihtuneet interreilaajiin ja yksittäisiin turisteihin. Tosin silloin tällöin saamme vieraaksemme suurin joukoin seurakuntien retkeilijöitä. On ilo esitellä heille kirkkomme toimintaa Antwerpenissa ja Brysselissä, kertoa yli sadan vuoden historiasta ja vaiheista vuosikymmenien aikana.

Niiden vuosien aikana, jotka olen ollut kirkolla, olen saanut tavata lukuisia kirkon työntekijöitä, vapaaehtoisia ja harjoittelijoita. Se on valtava virta elämäni kaareissa. Tuntuu siltä, että liian paljon olen saanut, liian paljon on minulle annettu. Mutta olette kaikki antaneet minulle jotain arvokasta, ystävyys, jonka langat voivat haurastua, mutta eivät ole kokonaan katkenneet. Miten turvallista on vuosien, jopa vuosikymme-

nien takaa, tavata työtovereita ja ystäviä, palata muistoarkun pohjalla oleviin aikoihin. Tämän sain kokea viime kesänä Turussa merimieskirkon kesäjuhilla.

Viimeiset pari vuotta ovat olleet minulle raskasta luopumisen aikaa. Teddyn sairaus ja kuolema on vahvistanut minulle, että olemme Taivaan Isän kämmenellä vaikeinkin aikoina. Ehdimme olla naimisissa lähes 43 vuotta ja minulla on paljon hyviä muistoja matkamme varrelta. Teddyn elämä liittyi vahvoin sitein merimieskirkkoon jo ennen minun ilmestymistäni Antwerpeniin. Olen iloinen siitä kaikesta, mitä minulla vielä on: lapset perheineen, sukulaiset, ystävät, terveys, lähes täysi muistojen arkku. Mieli on tosin välillä hieman haikea, on ikäväkin, mutta sekin kuuluu elämään.

Nyt, jo ikäihmisenä, olen jättämässä työt merimieskirkolla. Olen kasvanut kiinni työpaikkaani, mutta nyt on aika lähteä, sanoa hyvästi (= näkemiin) kaikelle sille, mikä on minulle tärkeää ja ei ainoastaan minulle vaan myös lapsilleni, jotka joskus ovat ihmetelleet, että missä se äidin koti oikeastaan on. Olen iltajunassa, matkalla pois kotia, matkalla toiseen kotiin. Tahdon kiittää teitä kaikkia, rakkaat ystävät, siitä, että olen saanut olla kanssanne, että olette minulle tärkeitä. Ilman teidän kaikkien tukea ja ystä-

vyttä olisi vaikeaa astella kohti elämän iltaa. Samoin ilman Taivaan Isän siunausta ja johdatusta ei matkani olisi onnistunut. Aurinko ei ole vielä laskenut, matka jatkuu...

*"Hyvyyden voiman
ihmeelliseen suojaan
olemme kaikki hiljaa kätkeyty.
Me saamme luottaa
uskolliseen Luojaan,
yhdessä käydä uuteen aikaan nyt."*

Sitku- ja mutku- ja voiku-elämää

Teksti: Asteri Saarikkomäki
Kuvat: Asteri Saarikkomäki

**Marraskuisena iltana Ylösnou-
semuksen kappelissa vierailivat
arkkipiispa Kari Mäkinen ja
piispa Seppo Häkkinen. Mieleeni
jäivät kytemään Seppo Häkkisen
iltahartaudesta otsikon sanat
sitku-, mutku- ja voiku-elämästä.**

"Sitku-, mutku- ja voiku-elämälle on vastakohta tässä ja nyt -elämä. "Sitten kun valmistun, sitten kun minulla on perhe, sitten kun minulla on hyvä työ, sitten kun tämä projekti on hoidettu, sitten kun muutan Suomeen..." Sitten kun -syitä voi löytää vaikka kuinka paljon. Elämä on tulevaisuudessa. Ei tässä päivässä.

Mutku-elämää puolestaan kuvaa asennoituminen, jonka mukaan "mutta kun on tämä työ, mutta kun on niin kiire, mutta kun

pitää hoitaa tämä sovittu homma ..." Elämä on tulevaisuudessa. Ei tässä päivässä.

Ja viimein koittaa voiku-elämä. "Voi kun en nuoruudessa toiminut toisin, voi kun en riittävästi ollut lasteni kanssa, voi kun en antanut aikaani perheelle, voi kun laiminlöin ystäväni." Voiku-elämä on menneisyydessä. Ei tässä päivässä.

Armo antaa rohkeuden elää tässä ja nyt. Aikamme on rajallinen. Siksi on tärkeää elää nykyhetkessä. Luottamus Jumalaan antaa

sihen perusturvan. Armo antaa rohkeuden elää tässä ja nyt sekä iloita elämämme päivistä."

Istun mietteissäni penkissä. Kuinka monta kertaa olen jättänyt tarttumatta elämän antamaan tilaisuuteen tässä ja nyt. Elämä on tänään. Huomenna on huomisen elämä ja eilisen elämä oli jo. Miksi siis kieriskelen eilisen tekemättä jättämisissäni? Olenhan jo saanut anteeksi. Minut on jo armahdettu. Tänään saan yrittää uudelleen.

Kiperiä kysymyksiä pastori Tarulle

Haastattelijana: Asteri Saarikkomäki

Uusi pastorimme, Heli Huttusen äitiysloman sijainen on saapunut. Taitaa siellä purkaa matkalaukkujaan ja asettua aloilleen uuteen kotimaahansa. Suomalaisessa mediassa puhutaan ja kirjoitetaan kirkosta. Mieleni kulkee näissä pohdinnoissa, pastorin tulemisessa ja Kirkkoset-lehden tekemisessä. Yhtäkkiä saan mahtiovalluksen. Tartun heti sähköpostiin ja kirjoitan pastorille kaikki ne kysymykset, jotka tulvahtavat mieleeni. Niitä tulee kolmetoista ja lisäähmettelyt päälle! Ja pastori vastaa. No, tiedän että ”pastorointi” on tässä kohdin hymyillen lausuttu. Sillä Taruhan se vastasi kysymyksiini.

1. Kuka olet ja miksi ihmeessä olet lähtenyt töihin Merimieskirkolle, tietääkseni hyväpalkkaisesta oppilaitoksen lehtorin virasta?

Olen siis Taru Savelius-Latvus. Kieltämättä olen kysynyt pari kertaa itsekin miksi lähdin. Mutta ajattelin oppivani vielä jotain uutta itsestäni ja erilaisesta työstä. Ehkäpä minulla on myös jotain annettavaa. Olen ehtinyt tehdä elämässäni monenlaista. Olen toiminut teologisten aineiden lehtorina noin 10 vuotta ja välillä on hyvä tehdä ”oikeita töitä”.

2. Nykyään on tavallista, että perheissä päädytään ratkaisuun, jossa osa perheestä jää Suomeen ja yksi ”heittä keikkaa” ulkomailla. Millaisia haasteita tämä Sinusta tuo mukanaan? Olet itsekin uskaltanut tällaiseen ratkaisuun.

Minusta se vaatii luottamusta itseen ja toisiin, sitä että side pitää, vaikka on välimatkaa. Mieheni on reissannut paljon ja nyt on sitten minun vuoroni. Meillä ei enää tänä syksynä lähtenyt kouluun kumpikaan lapsista, nyt oli sopiva hetki lähteä. Jokainen kokeilee omia siipiään. Nyt halusin minäkin niin tehdä. Tosin ei se yksin oleminen ole aina ihan mukavaa, moni asia on helpompi, kun sen voi jakaa.

3. Olet valmistunut aikuisena papiksi, mitä teit sitä aiemmin työksesi?

Olen ensimmäiseltä koulutukseltani nuorisohajaaja ja olin noin 9 vuotta nuorisotyössä.

Teologian opintoja aloittaessani olin noin 10 vuotta vanhempi kuin nuorimmat kurssikaverini, mutta sen verran pöljä, etteivät huomanneet mitään. Että minä nautin opiskeluista! Varsinkin, kun pääsin eroon nuorisotyöntekijän otteestani suhteessa opiskelukaveriini! Opiskelin kauan; sinä aikana asuttiin Saksassa, Hongkongissa ja lapset syntyivät.

4. Mikä Sinun mielestäsi nuorten kanssa työtä tehneenä on polttavin tämänhetkinen asia nuorten elämässä? Sekä mahdollisuutena että uhkana.

Uhkana on mm. se, että jää ulkopuolelle ja syrjäytyy. Vaatimukset kaikkialla ovat hyvin kovat. Nuoret tarvitsevat aikuista ja useita erilaisia aikuisia kanssakulkijoiksi.

5. No, mitä itse olet omilta jo aikuisilta lapsiltasi oppinut itsestäsi ja elämästä?

Kyllä oma nuoriso pitää nöyränä. Ei tule kuviteltua itsestään liikoja ja samalla olen aikuinen ja minulla on oikeasti elämäkokemusta. Yhteinen matkan tekeminen on haastavaa ja etuoikeutettua.

6. Miksi uskot Jumalaan?

Tämän kysymyksen äärellä törmään aina siihen, ettei minulla ole muuta mahdollisuutta.

7. Mitä ajattelet Raamatusta, miten sitä pitäisi lukea ja tulkita nykyaikana?

Raamattu on kristittyjen pyhä kirja ja samalla erittäin mielenkiintoinen ja innostava. Se on oman aikansa ja kulttuurinsa tuote ja kuitenkin elävä vielä tänäänkin, se on aika ihmeellistä. Minusta sitä voi lukea ihan miten vaan. Hyvä muistaa, että meillä kaikilla on jonkinlaiset silmälasit. Me tulkitsemme sitä aina ja niin pitääkin.

8. Mikä kristinuskossa on tärkein viesti Sinulle ja toisaalta jokaiselle ihmiselle?

Minusta se on armo, Ansaitsematon Rakkaus Minun Osakseni. Anteeksiantamus! Aina voi aloittaa puhtaan sivun.

9. Mitä ajattelet muista uskonnoista? Onko vain kristinuskko oikea uskonto mielestäsi?

Olen kiinnostunut muista uskonnoista ja kunnioitan niitä. Elän yhteisessä maailmassa toisella tavalla uskovien kanssa. Minulle kristinuskko on se oikea.

10. Suomessa on puhuttu kuohuksiin asti homoseksuaalisuudesta. Mitä kristittynä ajattelet? Onko homous syntiä? Miksi?

Olemme kaikki samanarvoisia Jumalan luomia ihmisiä. En oikein ymmärrä, että kristittynä voisoin muuta ajatella. Toisen ihmisen tuomitseminen erilaisen seksuaalisen orientaation vuoksi on mielestäni syntiä. Erilaisuuden hyväksyminen vain on niin tolkuttoman vaikeaa ja näyttää siltä, että kun se liittyy meidän seksuaalisuuteemme, se on vielä vaikeampaa. Raamatulla ei mielestäni voi perustella homoutta synniksi.

11. Ymmärrätkö, ja mistä ajatuksista pohjautuen, heitä jotka ovat kanssasi hyvinkin eri mieltä?

Yritän ymmärtää. Minusta lopultakin on kysymys Raamatun tulkinnasta. Tämähän koskee myös sitä, voiko nainen olla pappi.

12. Tiedän, että olet esteetikko. Miten se näkyy ja mitä se merkitsee?

Haluan nähdä ja luoda ympärilleni harmoniaa, tasapainoa ja kauneutta. Joskus se on pieniä asioita, joskus suuria kokonaisuuksia: Mustahan on niin pirteä väri! Kirjahyllyssä pitää olla rytmi! jne.

13. Mitä joulu Sinulle merkitsee?

Kyllä se ensin on sitä, että Jumala syntyy ihmiseksi ihmisten maailmaan. Seuraavaksi se on perinteitä, jotka nostavat sanoman esille ja vievät sitä seuraavalle sukupolvelle. Joulu on yhdessä olemista ja myös esteettisen kokemisen rakentamista, sillä ilmennän joulun sanomaa.

Kirkolliset toimitukset vuonna 2010

Kasteet

Aurora Wilhelmina Aerts
syntynyt 5.1.2010 Helsingissä
kastettu 5.6.2010 Antwerpenin
merimieskirkossa
vanhemmat: Jonna Eriksson ja
Willem Aerts
kummit: Marko Tenkanen, Minna Korpela,
Davy Sroka, Sara Palaia
kastepappi: Heli Huttunen

Noé Jomion Akon
syntynyt 4.5.2010 Brysselissä
kastettu 17.7.2010 Ylösnousemuksen
kappelissa Brysselissä
vanhemmat: Annukka Jokinen ja
Moïse Akon
kummit: Ann-Mari Uitto, Heli Kilkki,
Delia Sofia Codoy Cortez, Isabelle Davin
kastepappi: Heli Huttunen

Maximilian Jean Martin Elsen
syntynyt 12.9.2009 Brysselissä
kastettu 24.1.2010 Brysselin pappilassa
vanhemmat: Anna Korpijaakko
ja Philippe Elsen
kummit: Leni Rikkonen-Le Villain,
Satu Merenheimo, Pierre Schrans

Timo Albert Hartendorp
syntynyt 29.4.2010
kastettu 20.11.2010 Ylösnousemuksen
kappelissa Brysselissä
vanhemmat: Anni Hartendorp ja
Jeroen Hartendorp
kummit: Rogier Hartendorp, Minna Van
Der Vennet, Ari Savolainen
kastepappi: Taru Savelius-Latvus

Onni Tapio Noponen
syntynyt 20.2.2010 Luxemburgissa
kastettu 25.4.2010 Saksalaisessa kirkossa
Luxemburgissa
vanhemmat: Minna Kervinen-Noponen
ja Vesa Noponen
kummit: Marika Noponen,
Pauli Kortelainen
kastepappi: Heli Huttunen

Emma Amelie Peussa
syntynyt 26.8.2009 Helsingissä
kastettu 21.11.2009 Ylösnousemuksen
kappelissa Brysselissä
vanhemmat: Tuula Peussa ja
Ilari Kangasniemi
kummit: Julia Raunio, Kaarina
Kangasniemi
kastepappi: Heli Huttunen

Leevi Juhani Cornelis Roks
syntynyt 26.6.2010 Bredassa Alankomaissa
kastettu 25.7.2010 kotona Bredassa
vanhemmat: Pirita Koivisto ja Daniël Roks
kummit: Tommi Koho, Julia Koho,
Emilius Roks
kastepappi: Heli Huttunen

Elisé Sæde Soosaar
syntynyt 3.2.2010 Brysselissä
kastettu 4.4.2010 kotona Brysselissä
vanhemmat: Helmi ja Jüri Soosaar
kummit: Liisa Juuti, Raúl Carral,
Heta Rönkkö
kastepappi: Heli Huttunen

Luke Tenkanen
syntynyt 27.5.2010 Luxemburgissa
kastettu 17.7.2010 Brysselin pappilassa
vanhemmat: Pasi Tenkanen ja Claude
Decartes
kummit: Jani Savenius, Seija Ripatti,
Laure Decartes
kastepappi: Heli Huttunen

Noa Keijo Van Brussel s. 29.7.2009
kastettu 13.11.2010
Vanhemmat: Sanna Korpela ja
Johan Van Brussel
Kummit: Sirpa Arminen ja
Pascal Van Istendael
kastepappi: Taru Savelius-Latvus

Johan Julien Van Brussel s. 1.9.20010
kastettu 13.11.2010
Kummit Hissu Toivonen ja Chris Clijmans
Vanhemmat: Sanna Korpela
ja Johan Van Brussel
kastepappi: Taru Savelius-Latvus

Aaron Hugo Henrik Van Eecke
syntynyt 16.6.2008 Leuvenissa
kastettu 1.5.2010 kotona Blandenissa
vanhemmat: Katina Laaksonen
ja Patrick Van Eecke
kummit: Seppo Laaksonen, Anneli Laakso-
nen, Kristien Van Eecke, Wouter Vansina
kastepappi: Antti Weckroth

*"Tahtoisin toivoa sinulle
jotakin oikein hyvää:
enkelin siipien havinaa ja
iloa, onnea syvää.
Tahtoisin toivoa sinulle,
mitä en itse voi antaa:
saakoon rakkaus Jumalan
sinua sylissään kantaa."*

Annamari Kaskinen

Avioliittoon vihkiminen

Heli Huttunen ja Marc Schippers
8.7.2010 Johanneksen kirkossa Helsingissä
vihkipappi: Saija Hellström

Avioliiton siunaaminen

Suvi Maarit Juvonen ja Marc Aloïis
Pottelancie
11.9.2010 Antwerpenin merimieskirkossa
avioliiton siunaamisen toimitti:
Heli Huttunen

*Herra, rakkaastani
tunnen iloa.
Kiitos ystävästä,
suuri Jumala.*

*Hellyys, vastuuntunto
meille lahjoita,
että toisiamme
voimme palvella.*

Virsi 241

Hautaan siunaaminen

Theodor (Teddy) Mortelmans
8.2.2010 Antwerpenin merimieskirkossa
hautaan siunaamisen toimitti:
Timo Lappalainen

Arvid Johan Tollet
17.4.2010 Vilvoorden krematorion
kappelissa
hautaan siunaamisen toimitti:
Antti Weckroth

Rafael Louko 10.12.2008-15.11.2010
Siunattu 26.11.2010
Brysselin ruotsalaisessa kirkossa
Taru Savelius-Latvus ja Cecilia Wikström

*"Niin kuin muuttolintusen tie
kotoa kauas matka vie.
Jää turvaksi, Herrani, rakkaiden luo,
haltuhus kaikkeni uskoa saan.
Käy kanssani, mulle sä siunaus suo,
auttaos määräni saavuttamaan."*

Matkamiehen virsi

Kirkko auttaa tulvasta kärsivässä Pakistanissa

Teksti ja kuvat: Timo Frilander

Pakistania kesällä 2010 koetelleet suurtulvat tullaan muistamaan yhtenä viime vuosien mittavimmista luonnonkatastrofeista. Heinäkuun 29. päivänä alkaneissa rankkasateissa ja niitä seuranneissa tulvissa menehtyi virallisten tilastojen mukaan noin 1700 ihmistä. Tulvista kärsineiden pakistaniesten kokonaismäärä kohoaa Indus-joen vesistöalueella yli 20 miljoonaa. Kokonaan tuhoutuneiden tai

vaurioituneiden rakennusten määräksi arvioidaan lähes kaksi miljoonaa. Hukkuneiden kotieläinten, liejuun ja raunioihin hautautuneiden huonekalujen ja muun kadonneen omaisuuden arvoa tuskin kukaan kykenee luotettavasti määrittämään.

Tulvan nopeus yllätti

Luoteis-Pakistanissa Afganistanin rajalla sijaitseva Khyber Pakhtunkhwa -provinsi kuului tulvakatastrofin ensimmäisiin kärsijöihin. Heinä-elokuun taitteen rankkasateet

saivat luoteisen rajamaakunnan halki itä-länsisuunnassa virtaavan Kabul-joen tulviin yli äyräidensä. Tilanne oli kaikkein vaikein Kabul- ja Indus-jokien yhtymäkohdassa Risalpurin, Nowsheran ja Charsaddan seuduilla. Vedet nousivat muutamassa minuutissa, eikä jokivarren asukkailla ollut minkäänlaisia mahdollisuuksia omaisuutensa pelastamiseen. Monet perinteiseen tyyliin mudasta ja oljista rakennetut talot liukenivat kirjaimellisesti olemattomiin.

Mittavia tuhoja kärsineestä Charsaddan kaupungista maakunnan hallinnolliseen keskukseseen Peshawariin perheensä kanssa

evakuoitunut rouva Ghouri kertoo: ”Pakenimme jokivesiä naapuritalon katolle, kun oma kotimme luhistui. Jouduimme odottamaan pelastajia erittäin vaikeissa olosuhteissa kaikkiaan 36 tuntia. Meille ei jäänyt mitään muuta kuin vaatteet, jotka olivat yllämme. Koko omaisuutemme on hautautunut raunioihin.” Vaikka kristitty Ghourin perhe on menettänyt käytännöllisesti katsoen kaiken, heidän tilanteensa on silti suhteellisen vakaa. Pakistanilaisittain poikkeuksellisesti molemmat vanhemmat toimivat palkkatyössä opetussektorilla. Näin perheen päivittäinen toimeentulo on turvattu. Hätämaajoitus järjestyi Pakistanin yhdistyneen kirkon alaisen Peshawarin hiippakunnan hallinnoimasta sairaalasta. Vaikka tilaa on viisihenkiselle perheelle niukasti, elämisen väliaikaiset puitteet ovat moniin muihin tulvista kärsineisiin perheisiin nähden silti kohtuulliset.

Talvi on tulossa

Pakistanin armeijan eläkkeellä oleva eversti Kanwal Isaac katselee Kabul-joen rantatöyrällä levittäytyvää tilapäissuojien viidakkoa ja rypistää huolestuneena otsaansa. ”Jokiuoma siirtyi tulvakaudella”, hän sanoo. ”Samalla Serpaon kylä pyyhkiytyi olemattomiin.” Isaac osoittaa jokea, jonka keskelle kasautuneilla hiekkasärkillä vaeltelee päämäärättömän oloisesti muutamia ihmisiä. ”Etsiskelevät omaisuuttaan”, hän huomauttaa. ”Ennen tulvia kylä sijaitsi kutakuinkin tuolla paikalla.”

Peshawarin hiippakunnan humanitaarisen avun hanketta koordinoiva entinen ammatitupseeri Isaac on syystä huolestunut. Lokamarraskuun taitteessa talvi tekee jo tuloaan Pakistanin luoteiseen rajamaakuntaan. Jokivarren maanviljelyksestä elävä, satapro-

senttisesti islaminuskoa tunnustava väestö tarvitsee ulkopuolista tukea selviytyäkseen ankaran talvikauden yli. Toistaiseksi apua on tihkunut Serpaon ja muihin tulvatuhoista kärsineisiin maaseutukyliin vain niukasti. Vaikka osa alueen asukkaista on jo saanut Pakistanin hallituksen lupaaman 20 000 rupian (vajaat 200 euroa) jälleenrakennusavustuksen, se kattaa vain murto-osan jatkuvasti kohoavista materiaalikustannuksista. Myös viljelijäperheiden toimeentulo on katastrofin jälkitilanteessa uhattuna: osa viljelymaista tuhoutui peruuttamattomasti ja joidenkin alueiden raivaaminen hiekkasta sekä muista jokivesien siirtämistä maamas-

soista tulee viemään runsaasti aikaa. Joen uomassa tapahtuneista muutoksista johtuen kastelujärjestelmät eivät pääsääntöisesti toimi. Niin ikään maaseutuväestön vitsauksina ovat ripuli, malaria ja muut tulvatilanteiden perinteiset seuralaiset.

Kirkot auttavat tulvan uhreja

Peshawarin hiippakunta on Suomen Lähetysseuran pitkäaikainen yhteistyökumppani. Poliittisesti epävakassa ja luonnonkatastrofeille alttiissa Khyber Pakhtunkhwa -provinssissa toimiva hiippakunta on vuosikymmenten varrella ehtinyt hankkia runsaasti kokemusta myös humanitaarisesta toiminnasta. Kesän 2010 tulvien jälkihoidossa kirkollinen katastrofiapu kytkeytyy laajempaan kansainväliseen kokonaiskuviioon. Peshawarin hiippakunnan humanitaarisen avun hankke on nyt osa kirkkojen maailmanlaajuisen ACT Alliance -verkoston koordinoimaa PAK102-tulvaoperaatiota. Verkoston toimijoiden keskinäisessä työnjaossa hiippakunta suunnittelee sekä toteuttaa hankkeensa humanitaarisen työn kansainvälisten normien ja standardien mukaisesti. Koordinaatiosta ja laadunvalvonnasta vastaa Norjan kirkon ulkomaanavun NCA:n Islamabadin toimisto. Kirkkojen PAK102-tulvaoperaatio linkittyy myös YK:n humanitaarisen avun kokonaiskoordinaatioon. Kokonaisuudessaan mekanismi takaa humanitaarisen työn peruseriaatteiden, kuten humaaniuden,

puolueettomuuden, neutraaliuden ja tasa-puolisuuden toteutumisen.

Lokakuun 2010 loppuun tultaessa Suomen Lähetysseura oli tukenut Peshawarin hiippakunnan tulvahanketta 100 000 eurolla. Varat on kokonaisuudessaan käytetty välittömään katastrofiapuun, kuten ruoka-apuun, puhtaaseen veteen, suojamateriaaleihin, teltoihin, keittovälineisiin, huopiin, vaatteisiin, moskiittoverkkoihin ja hygienia-tarvikkeisiin. Lähetysseuran tähänastinen rahoitus on mahdollistanut kaikkiaan 715:n mittavia tulvavahinkoja kärsineen perheen tukemisen Peshawarin, Charsaddan, Risalpurin, Nowsheran sekä Tankin alueilla. Näillä näkymin Peshawarin hiippakunnan tekemä katastrofityö tulee hankkeen PAK102 heinäkuulle 2011 venyvän elinkaa-ren aikana kokonaisuudessaan kattamaan runsaat 1400 perhettä.

Epävakaa tilanne syö ulkopuolista tukea

”Vaikka paljon on jo tehty, olemme silti vasta alussa”, sanoo Kanwal Isaac tulvavesien runtelemilla Kabul-joen rantamailla. ”Jälleenrakennuksesta tulee mittava haaste. Mutta aivan ensiksi Serpaon ja muiden jokivarren kylien talveen valmistautuvat ihmiset tarvitsevat teltoja, suojamateriaaleja, lämpimiä vaatteita, keittovälineitä sekä muita välttämättömyystarvikkeita.”

Resurssien riittävyys on jatkuvasti suuri kysymysmerkki. Haasteet ovat mittavat, eikä kansainvälinen apu toistaiseksi riitä tulvatuhojen korjaamiseen. Tavalliset pakistanilaiset pitävät yleisesti maan huonoa mainetta pääasiallisena syynä ulkopuolisen avun niukkuuteen. Heikosta turvallisuustilanteestaan tunnetussa Khyber Pakhtunkhwa -provinssissa väkivallalle ei juuri löydy ymmärtäjiä. Maakuntakeskuksessa Peshawarissa kadunmiehen yleinen arvio on, että Yhdysvallat, Intia ja muut vihamieliset valtiot ruokkivat tarkoituksellisesti Pakistanin epävakautta. Syyttävä sormi ei silti osoita vain ulospäin. Maan sisällä toimivat radikaalit ryhmittymät nähdään yhtä lailla syyllisinä vaikeaan tilanteeseen.

Tankin sairaala palvelee rajamaakunnan asukkaita

Resurssien riittävyys huolettaa myös parisataa kilometriä Peshawarista etelään sijaitsevassa Tankin kristillisessä sairaalassa. ”Käyttökustannukset ovat tällä hetkellä suurin yksittäinen ongelma”, toteaa Suomen Lähetysseuran työntekijä, vt. sairaalanjohtaja Jenni Haunia. ”Toistaiseksi meillä on vain

yksi lääkäri, joskin työntekijätilanne tulee lähikuukausina merkittävästi kohentumaan. Kun hoitohenkilöstöä ei ole riittävästi, sairaalan tulot eivät kata menoja.”

Vaikka Tankin sairaala vaikuttaa eurooppalaisittain vaatimattomalta, se edustaa silti toiminta-alueensa terveydenhuoltopalvelujen eliittiä. ”Meille tulee edelleen runsaasti potilaita, joiden vaivat tavalla tai toisella liittyvät kesän tulviin”, Haunia sanoo. ”Vakavat vesiperäiset sairaudet, kuten malaria ja ripuli, ovat yleisiä perusteita hoitoon haakeutumiselle. Myös tulvakaudesta rajusti lisääntyneet myrkkyykäärmeet piinaavat yhä paikallista väestöä.” Pakistanin köyhimpiin alueisiin kuuluvan Khyber Pakhtunkhwa -provinssin perspektiivistä elämänmenoa jo viitisen vuotta katsellut Haunia on virallisten tulvatuhoilastojen suhteen skeptinen: ”Esimerkiksi tulvauhrien määrä on tilastoissa todennäköisesti aivan liian alhainen”, hän sanoo. Haunia katsoo, että myös vesiperäisiin sairauksiin ja käärmeenpuremiin menehtyneet tulisi vallitsevassa tilanteessa luokitella tulvauhreiksi.

Syksyn lämmössä kylpevän Tankin sairaalan väljästi rakennettu alue vaikuttaa paitsi viihtyisältä, myös suhteellisen turvalliselta. Silti pakistanilaisen terveydenhuoltohenkilöstön houkuttelevuus levottomana pidettyyn rajamaakuntaan on osoittautunut melkoiseksi haasteeksi. Sairaalan hallinto-

johtaja Simon Nadeem pitää turvallisuusuhkiin liittyviä pelkoja pääosin liioiteltuina. ”Toki toiminta-alueellamme esiintyy väkivaltaa”, hän sanoo. ”Yleisesti ottaen kyse on kuitenkin eri ryhmittymien keskinäisistä välienselvittelyistä.” Sairaalaan johtava Jenni Haunia vahvistaa Nadeemin näkemyksen. Hän kuitenkin lisää, että eritoten ulkomaalaisten liikkuminen vahvasti aidatun sairaala-alueen ulkopuolella on turvallisuussyistä rajoitettua. ”Työmme laatu tunnetaan, ja yleisesti ottaen sairaalan koskemattomuutta kunnioitetaan”, Haunia sanoo. ”Myös vaikeissa konfliktitilanteissa me palvelemme tasapuolisesti kaikkia avun tarpeessa olevia.”

Jutustelu katkeaa odottamattomaan vierailuun, kun Pakistanin armeijan aseistettu partio ilmaantuu sairaala-alueelle. Haunia huolestuu hetkellisesti, mutta tilanteeseen ei liity dramatiikkaa. Partiota johtava upseeri tiedustelee, onko kaikki hyvin. Myönteisen vastauksen kuultuaan hän ylistää sairaalan tuottamien palvelujen korkealaatua. ”Työni asettaa normin myös Pakistanin hallituksen sairaaloille”, partion johtaja toteaa.

Pyhäpäivä kääntyy iltaan ja on yhteishengen nostattamisen aika. Puoliksi kristityistä ja puoliksi muslimeista koostuva henkilöstö kokoontuu rakennusten lomassa olevalle kentälle. Jalkeille kykeneviä potilaita virtaa ruohokentän reunamille illan ottelua seuraamaan. Peli on krikettiä, kuinkas muuten.

HALOO...

täällä Marjo Jokitalo, kotoisin Ylivieskasta. Olen ammatiltani yhteisöpedagogi. Vuonna 2008 olin Brysselin merimieskirkolla työharjoittelussa lapsi-, nuoriso- ja perhe-työssä. Ennen kuin kiireellisen lähdön jälkeen olin päässyt edes Suomeen, mietin jo, että tulen palaamaan vielä merimieskirkolle töihin. Työharjoitteluni jälkeen suoritin opiskeluni loppuun ja valmistuin kirkon nuorisotyönohjaajaksi Keski-Pohjanmaan ammattikorkeakoulusta joulukuussa 2009.

Ehdin melkein vuoden toimia Ylivieskan seurakunnassa vs. nuorisotyönohjaajana, kun sain kuulla, että tänne haetaan vuosivapaaehtoisia. Merimieskirkkotyö vei minut niin mukanaan, että nyt palasin tänne uudelleen samoihin tehtäviin, mutta tällä kertaa vuosivapaaehtoisen nimikkeellä.

Kirkon nuorisotyönohjaajaksi minut on innoittanut aktiivinen osallistuminen seurakunnan toimintaan jo lapsesta lähtien. Pienempänä olin joka kesä mukana seurakunnan järjestämällä varhaisnuortenleireillä ja kerhoissa. Oman rippileirin isolet puolestaan innostivat lähtemään mukaan isokoulutukseen, ja isosena toimiminen puolestaan on innoittanut minua tälle alalle.

Täällä pappilassa työni on monipuolista. Vastuualueeseeni kuuluvat päiväkerhojen, pyhäkoulun, isokoulutuksen ja varhaisnuorten kokkikerhojen ohjaaminen. Olen myös mukana nuortenilloissa, nuorten leireillä, perhekerhoissa sekä au pair-toiminnassa. Merimieskirkon työssä paikalliset vapaaehtoiset ovat tärkeitä, sillä aina ei itsekkään ehdi joka paikkaan.

Tulevalta vuodelta odotan avointa yhteistyötä, tukea ja haasteita. Haluan, että työni on monipuolista, ja että voin olla avuksi niin seurakuntalaisille kuin työtovereilleni!

Terveeks!

Eräänä hyisenä talviaamuna Limingan taidekoulun aamupalapöydässä silmiini pomppasi Kotimaa-lehden sivulta ilmoitus, jossa etsittiin vapaaehtoisia merimieskirkon hommiin. Ajatuksesta innostuneena laitoin hakemuksen eteenpäin ja toukokuussa sainkin puhelun Brysselistä. Niinpä elokuun alusta astuin Kotkan satamassa Misana-rahtilaivan kyytiin, joka kuljetti minut tänne Antwerpenin merimieskirkolle kahvilaa hoitamaan ihanan Anjan kanssa.

Edellisessä elämässäni (joka päättyi neljä vuotta sitten) olin stressaantunut ravintolayrittäjä kotikaupungissani Järvenpäässä. Siitä oravanpyörästä ja kiireestä hypättyäni olen seurannut sieluni kutsua mm. kuljeskellen Aasiaa ristiin rastiin reppu selässä, opiskellen saamelaiten käsitöitä Inarissa ja kuvataiteita Limingassa, vapaaehtoisuuskennellen luomufarmeilla Espanjassa... Merimieskirkkotyö Belgiassa tuntui sopivalta jatkumolta. Ja tuntuu! Uusia ihmisiä, puuhaa jos jonkinlaista majoituspuolen hoitamisesta pullanpaistoon, uuteen kulttuuriin tutustumista ja oman vanhan kulttuurin vahvistamista. Suomen metsät, luonto, hiljaisuus ja puhtaus nousevat arvoon ennenkokemattomaan kaupungin saasteen ja metelin keskellä.

Onneksi cityn humussa on kotoisa Antsun kirkko, jonne pistäytyä kahville tai saunomaan tai parantamaan maailmaa. Tervetuloa moikkaamaan!!

K a t i

Nimikilpailu

Alankomaiden ja Belgian merimieskirkot yhdistyvät vuoden 2011 alussa.

Benelux-maiden merimieskirkolle tulee yhteinen lehti. **Johtoloisto-** ja **Kirkkoset** -lehdet julistavat nimikilpailun, jolla haetaan tälle uudelle lehdellemme sopivaa nimeä. Nimen tulisi olla lyhyt, taivutettavissa oleva ja toimintaamme kuvaava. Hauskakin se voi olla.

Kilpailuaikaa on joulukuun loppuun saakka. Lähetä ehdotuksesi **31.12.2010 mennessä** s-postilla: jarmo.karjalainen@merimieskirkko.fi. Muista laittaa mukaan yhteystietosi. Parhaan ehdotuksen tekijä saa yllätyspalkinnon.

Jatkossakin lehti on ilmainen.

Painosmäärä on noin 3000 kappaletta ja se jaetaan osittain tai kokonaan suomalaistalouksiin Benelux-maissa.

Nuorten leiri Hollannissa 1.- 3.10.2010

Teksti: Piia Länne

Yli kolmekymmentä leiriläistä ohjajineen kokoontui nuortenleirille upeisiin merimaisemiin Veeren viikonloppuna 1.-3.10.2010. Leirillä viihdyttiin hauskan ohjelman, ulkoilun, pelaamisen, hyvän ruoan ja kaikenlaisen muun mukavan merkeissä.

Tässä aakkoslista tämän syksyn leirin tunnelmista:

Aamupuuron voimalla jaksaa lounaaseen asti

Belgiasta tultiin leirille kuudella autolla

Celsius-asteet olivat kohdallaan, sää suosi ulkoiluaikana

Demi-lehti kiersi kädestä käteen

Eevis keksi kivoja ulkoleikkejä

Fiksut isokset suunnittelivat iltaohjelman

Grillissä paistuivat makoisat makkarat

Hulinaa oli monenmoista

linan-lpanat-ryhmä voitti rastiratakilpailun

Jumalanpalvelus järjestettiin nuorten kanssa sunnuntaina

Kioskin karkit myytiin lähes loppuun ensimmäisen lounaan jälkeen

Leiriläisten suuri määrä yllätti järjestäjät

Mölkky sai kyytiä pihalla

Navigaattori opasti perille meren rantaan leiripaikalle

Oikein maittavaa ruokaa oli riittävästi tarjolla

Purjelaivat kaunistuttivat maisemaa

Quoi – Eikö täällä puhutakaan ranskaa

Rippikoululaiset kirjoittivat itselleen kirjeen

Sataa, sataa ropisee...

Toteemipaaluja rakennettiin rastirata tehtävässä

Ulkoa löytyi kaikkea mielenkiintoista mm. merirapuja

Veisukirjat olivat kovassa käytössä

X-muuttuja

Yörauhasta pidettiin kiinni

Zombeja ei tällä kertaa näkynyt

Åke ei ollut mukana leirillä

Äitiä ei kenelläkään ollut ikävä

Ökyrikas tunnen olevani henkisesti tämän leirin jälkeen

Pappisvihkimykseni pyhäinpäivänä 6.11. Herran vuonna 2010

Istuin Kuopion tuomiokirkon alttarin kupeessa rinnallani kolme tuoretta kollegaa. Ylen TV-kamerat toivat messuun ja vihkimykseen oman lisäjännityksensä. Koko messu oltiin harjoiteltu ikään kuin ohjaajan kanssa jo edellisenä iltana ja meidän oli tarkkaan osattava liikkua ja seistä oikeissa paikoissa. Piispa Wille Riekkinen puhui saarnassaan autuaaksijulistuksista Jeesuksen vuorisaarnan alussa. Tekstiä oltiin porukalla tutkittu ja tulkittu saman viikon aikana, joten kuuntelin mielenkiinnolla hyvää puhujaa, jännityksestäni huolimatta.

Koskettavan saarnan jälkeen meidät vihittiin papeiksi kukin vuorollaan kätten päälle panemisin ja stolaan pukemisin. Kun vihkimys ja sitä seurannut ehtoollismessu olivat ohi, pääsimme vaimoni kanssa lähtemään

kahvitilaisuuden jälkeen junalla kohti Etelä-Suomea. Benelux-maiden merimieskirkon johdossa vuoden alusta aloittava esimieheni Jarmo Karjalainen oli myös paikalla ja hänenkin kotimatkinsa oli melkoinen. Jarmo piti tilaisuudessa hienon puheen tuoden merimieskirkon tärkeää työtä tutuksi myös Kuopion hiippakuntalaisille. Pitkistä etäisyyksistä ja kotimatkoista huolimatta, päivä oli sen arvoinen.

Nyttemmin palattuani kotiin Luxemburgiin... pappina, ehdin yhden yön mietiskellä pappuuttani. Sitten alkoivatkin jo työt. Vaikka olen toiminut Belgian suomalaisella merimieskirkolla jo parin vuoden ajan vapaaehtoistyössä ja puoli vuotta kirkkoraadis- sa, koen nyt pystyväni antamaan enemmän.

Haluan kehittää yhdessä luxemburgilaisten kanssa merimieskirkon toimintaa Luxemburgissa. Tällä hetkellä työtä tehdään nuorteniltojen merkeissä, kouluvierailuin ja messuina. Nyt meillä on mahdollisuus lisätä

joukkoon vaikka aikuisten tapaamisia tai mitä nyt seurakuntalaiset merimieskirkolta täällä toivovat. Tulen varmasti tapaamaan muidenkin Benelux-maiden seurakuntalaisia sen mukaan, miten tehtäviä tiimissämme jaetaan. Odotan ilolla saavani tavata teidät ihan kaikki.

Palatakseni vielä vuorisaarnaan ja autuaaksijulistuksiin, nostan Jeesuksen sanoista esiin lauseen: "Autuaita ne, jotka toisia armahtavat: heidät armahdetaan". Toiselle anteeksi antaminen kuulostaa äkkiseltään arjen keskellä helpolta, mutta siitä on syytä muistuttaa kuitenkin aina aika ajoin, meitä kaikkia. Houkutus vihaan ja kaunan kantoon on meissä konkreettisesti läsnä, kun emme jaksata rakastaa. Arkisen armahtamisen voima on suuri ja siinä näkyy selvästi Pyhän Hengen työ meidän hyväksemme.

Taivaan Isän siunausta pian alkavaan joulun aikaan.

Pastori Wille Westerholm, Luxemburg

Tungos.

Osa kiilaa ohi muiden,
pienempiään tallaten.
Toiset jäävät suosiolla
sivummalle.

Joku jo pelästyykin,
luikkii arastellen taemmas.

HOOSIANNA!

Se aaltoilee ihmisryhmästä
toiseen.

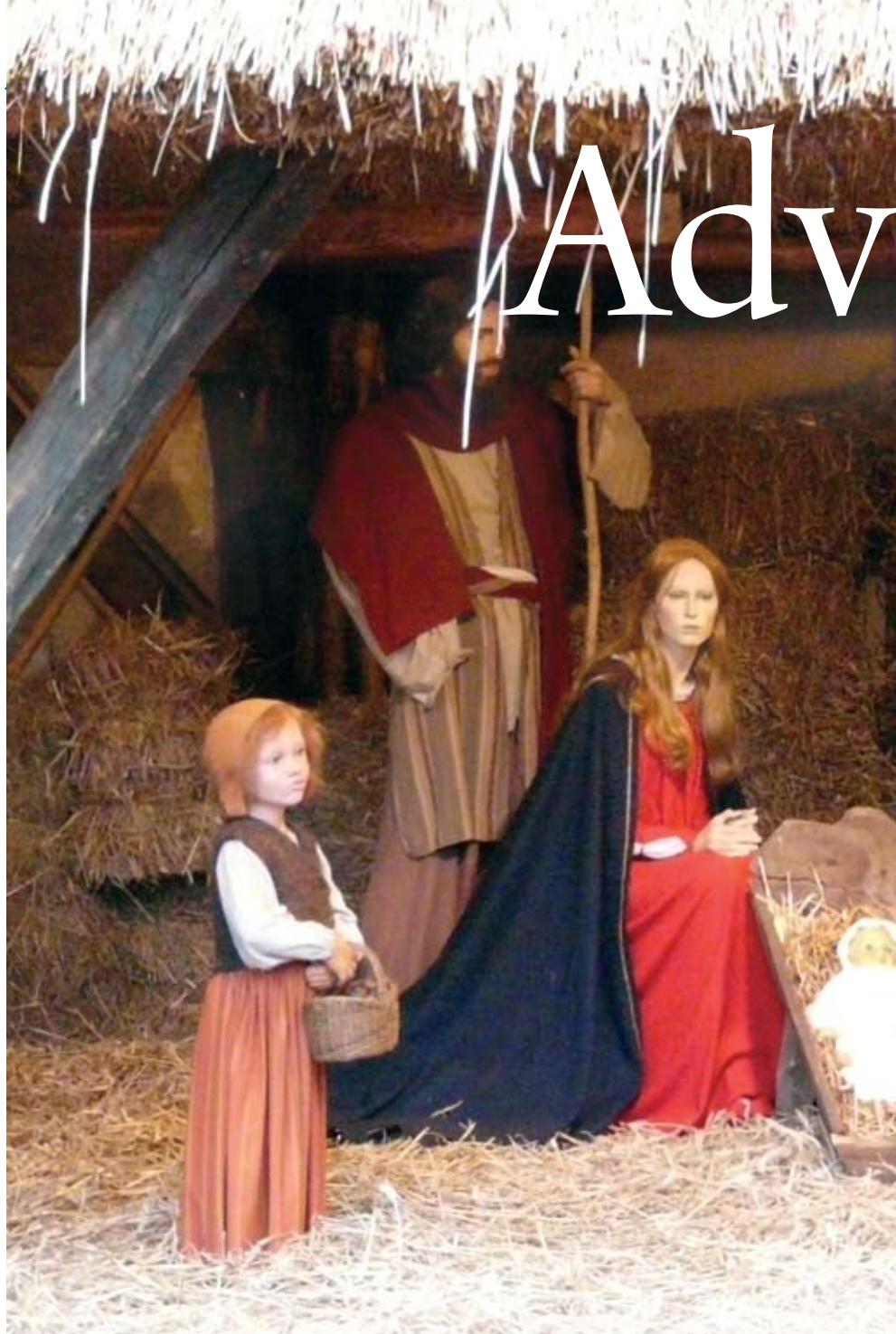
HOOSIANNA!

Kumarat miehet ja iän
merkitsemät naiset,
suoraryhtiset nuorukaiset ja
kauniit neidot,
tyttöjen ja poikien kirmailu
kaiken tämän jännittävän
keskellä.

HOOSIANNA!

Pelkästä joukon hurmasta
omakin olo voimaantuu.

Yhteinen mieli ja yhteinen ääni.

HOOSIANNA!

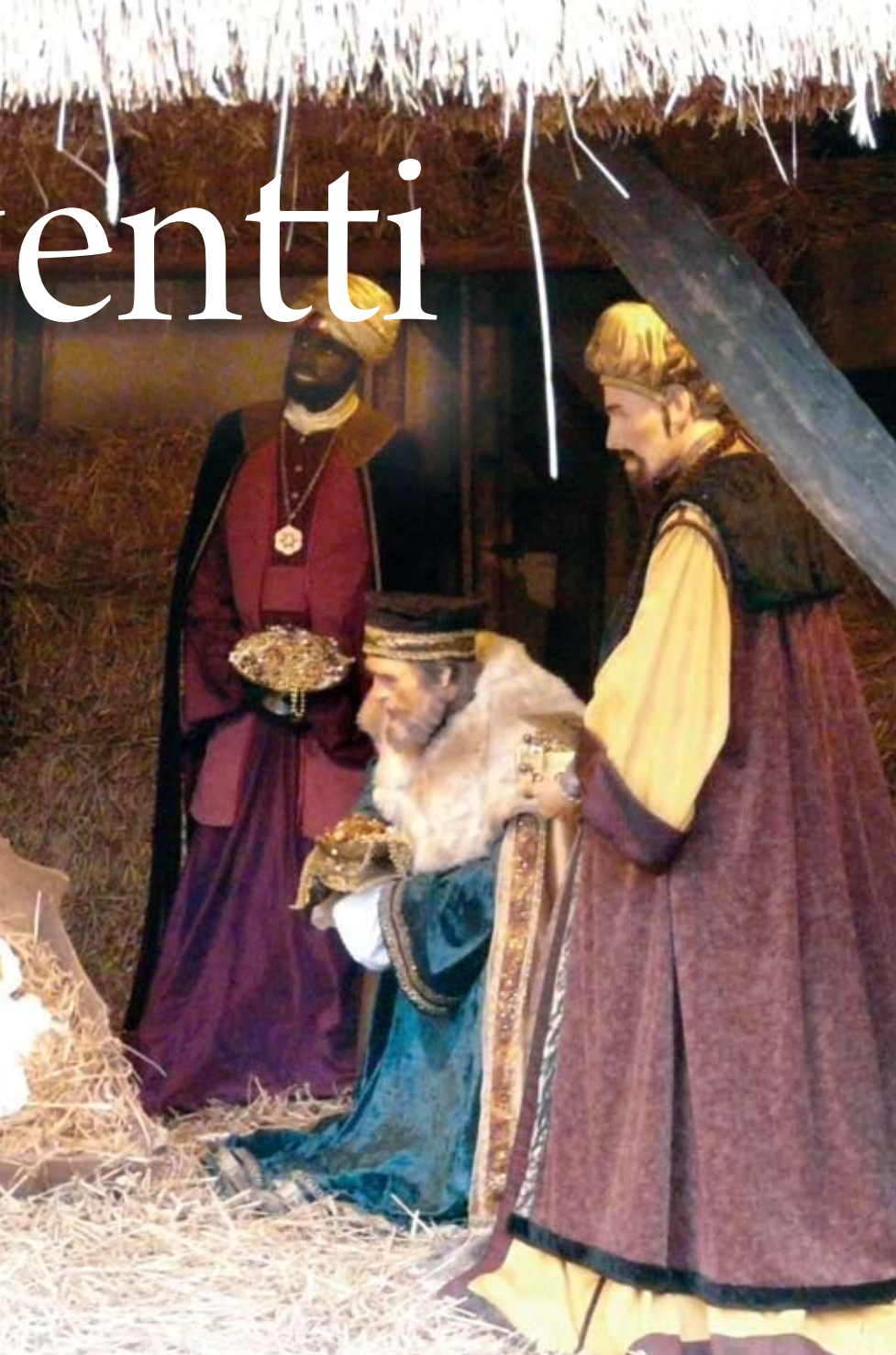
Jotkut vain kuiskaten,
vähän syrjästä, silti sydämen
kyllyydestä.

HOOSIANNA!

Muistavat eilisansä, ennen
Ratsastajan kohtaamista
kivun, joka katosi
häpeän, joka hävisi.

HOOSIANNA!

entti

Kirkkot

karistaa kurkkuaan,
vapautunut HOOSIANNA
kajahtaa!

On siellä niitäkin,
jotka kulkivat vieraisa väreissä,
heitäkään kukaan ei huomannut
ajaa pois.
Mukaan liittyi myös se,
josta kukaan ei olisi uskonut.
HOOSIANNA!

Yhä on tuolla tiellä tilaa,
eturivissä paikkoja tarjolla,
mutta syrjästäkin saa seurata
kenenkään hätistelemättä
totutella siihen,
että on hyväksytty ja
siunauksen arvoinen.

Joukkoon mahtuvat
kaikki Jumalan luomat:
ne, joiden HOOSIANNA
kajahtaa kirkkaasti
mutta myös ne,
joiden innon pettymys
sammutti
ja ne, jotka hapuilevat oikeaa
säveltä
arasti armosta aavistaen.
HOOSIANNA!

Irja Askola:
Tie vie, pyhä kantaa
Rukousta ja runoa
kirkkovuoden mittaian

Kuvat Reima Tahvanainen

Syrjästä arastellen astuvat
edemmäs myös ne,
jotka kertaavat Ratsastajan
sanoja ja tekoja:
Mekin Siis saamme olla
olemassa
aidosti, kokonaisina
tervetulleina.
HOOSIANNA!

Katoksen alla kyyröttää
joukko arvonsa tuntevia,
pälyillen ja arvioiden niitä,
jotka liittyvät huutoon
ja hakevat paikkansa
kannattajien joukosta.
Pyörittelevät päätänsä ja päässään
juoniaan.
Vihdoin joku heistäkin
ottaa etäisyyttä virkaveljiinsä,

Belgian suomalainen merimieskirkko

www.merimieskirkko.be

PALVELUT

Suomi-kaupasta Brysselin pappilassa ja Antwerpenin merimieskirkolla voi ostaa suomalaisia perustuotteita: ruisleipää, makkaraa, karjalanpiirakoita, puurohiutaleita, salmiakkia, lakuja, ym. Kuormien tullessa tarjolla on myös suomalaisia maitotuotteita. **Kahvioissa** on tarjolla kotitekoisia leivonnaisia ja pikkusuolaista. Samalla voit lukea suomalaisia sanomalehtiä tai katsoa suomalaisia TV-ohjelmia. Toimipisteistä löytyy myös sauna ja saunaterassi grilleineen sekä kirjasto ja monipuolista suomenkielistä kirjallisuutta.

TOIMINTAA

Neulekahvila kokoontuu joka toinen torstai klo 18 pappilassa. **Venyttelyjumppa** Saaran johdolla tiistaisin klo 18–19. **Ukkosauna** eli miesten saunailta aina kuukauden ensimmäisenä keskiviikkona 19–20.30. Löylyn heittoa ja keskustelua johtaa: jaakko_aarnio@ovi.com. **Naisten saunailta** aina kuukauden viimeisenä torstaina klo 19–21. **Taidegalleria VicarART** järjestää Brysselin pappilassa nuorten suomalaisten taitelijoiden näyttelyjä. Lisätietoa löydät gallerian sivuilta <http://vicarart.blogspot.com/>.

LAPSET JA PERHEET

UUTTA! **Perhekerho Antwerpenissa** aloittaa toimintansa lauantaina 22.1. klo 15–17. Seuraavat kokoontumisajat 19.2., 19.3., 16.4., 21.5. ja 18.6. **Perhekerhot Brysselin pappilassa** kokoontuvat (18.1. alkaen) tiistaisin klo 10.30–12 ja torstaisin klo 15–16.30. Kerhoon ovat tervetulleita vanhemmat ja hoitajat lasten kanssa. Tervetuloa ilman ilmoittautumista.

Päiväkerho 3–5-vuotiaille kokoontuu pappilassa tiistaisin klo 13–15. **Mukulaparkki.** Marjo Jokitalon kanssa voi sopia lapselle/lapsille kahden tunnin hoitoajan pappilan kerhohuoneessa. Maksu 10€/hoitokerta. **Kokkikerho yli 7-vuotiaille** ala-asteikäisille kokoontuu pappilassa (26.1. alkaen) keskiviikkoisin klo 15.30–17.30. Kerhomaksu on 5€/kerta. **Pyhäkouluja** pidetään jumalanpalvelusten yhteydessä Brysselissä Ylösnousemuksen kappelissa (Rue van Maerlant 22–24). Pyhäkouluun ei tarvitse ilmoittautua. Pienten lasten kanssa olisi vanhempien suotavaa olla mukana. Lisätiedot ja ilmoittautumiset marjo.jokitalo@merimieskirkko.fi, +32 474 940433.

NUORET, AU PAIRIT, OPIKELIJAT

Nuortenilloissa järjestetään monenlaista ohjelmaa ja voit tavata samankäisiä nuoria. Illat pidetään kerran kuussa lauantaisin klo 18–20. Kevään nuortenillat pidetään 15.1., 5.2., 5.3., 9.4. ja 14.5. **Nuorten night** on nuorten oma kohtaamisareena. Haluatko tavata kavereitasi muualla kuin kotona? Voitte varata pappilasta käyttöönnne tilat, saunan, grillin, pelejä, kitaran, jne. Tiloja voi käyttää myös sulkemisaan (klo 20) jälkeen. **Nuorten kokkikerho** yläasteikäisille. Tule mukaan viettämään keskiviikkoilta (26.1. alkaen) klo 17.30–19.30. kokkailun merkeissä. Kokkimaksu 5€/kerta. **Ryhmänohjaaja/isokoulutus.** Koulutus antaa valmiudet toimia rippileireillä, lasten- ja nuortenleireillä sekä lasten ja varhaisnuorten kerhoissa ohjaajana. **Au pair -illanviettoja** pidetään pappilassa kerran kuussa lauantaisin klo 18–20. Kevään kokoontumiset ovat 29.1., 26.2., 26.3., 30.4. ja 28.5. **Benelux-nuortenleiri** pidetään

Luxemburgissa 6.–8.5. Nyt voi jo ilmoittautua! Jos sinulla on ideoita uusiksi harrastekerhoiksi, olet kiinnostunut toimimaan kerhojen tai pyhäkoulun ohjaajana tai haluat keskustella ota yhteyttä. Lisätietoja ja yhteydenotot: piia.lannenpaa@merimieskirkko.fi, +32 473 482092.

JUMALAN-PALVELUKSET

Bryssel: Ylösnousemuksen kappeli (Rue van Maerlant 22–24). Kuukauden 1. ja 3. sunnuntaina klo 11. **Antwerpen:** Merimieskirkko (Italiëlei 67–69) hartaustilaisuuksia, ajat löytyvät netistä. **Luxemburg:** Saksalainen kirkko (35 avenue Gaston Diderich). Viisi kertaa vuodessa.

KASTEET JA VIHKIMISET

Kaikista kirkollisista toimituksista voi ottaa kirkolla yhteyttä Taru Savelius-Latvukseen, taru.savelius-latvus@merimieskirkko.fi.

YHTEYSTIEDOT

Antwerpenin merimieskirkko Italiëlei 67–69, 2000 Antwerpen Puh. +32 3 2328047. Avoinna ke–pe klo 17–22, la ja su klo 14–20. Sähköposti: katja.honkala@merimieskirkko.fi **Brysselin pappila** 20 rue du Luxembourg, 1000 Bruxelles Puh. +32 2 2800498. Avoinna ti–pe klo 12–20 ja la–su klo 12–18. Sähköposti: katja.honkala@merimieskirkko.fi **Henkilökunta** www.merimieskirkko.be/kirkko/henkilokunta_fi.html

Hohtoa, kimallusta & hemmottelua

Suomalaisen Naisen Päivät 26.-27.3.2011

Hei kaikki ihanat suomalaiset naiset laittakaa Suomen lippu kalenteriin:

Suomalaisen Naisen Päivät lähestyy!

Maaliskuussa 2011 on mahdollisuus osallistua luksusviikonlopun viettoon Exloossa huippuhodokkaassa seurassa. Virallinen ohjelma (epävirallisen virallinen siis) alkaa lauantaina 26.3.2011 klo 11:00, mutta paikalle kannattaa saapua jo perjantai-iltana 25.3.2011, sillä paikkana on hulpean kimaltava Hotelli-ravintola De Hunzebergen (www.hunzebergen.nl/hotel), jossa meillä on mahdollisuus kylpylän ja kauneushoitolan käyttöön.

Annetaan arjen kiireiden väistyä ja tuodaan tilalle runsaasti kunnan kimalluksen hohtoa. Kääriydytään ihanaan kylpytakkiin ja nautitaan yhdessä kuplivasta tunnelmasta. Viikonlopun aikana on mahdollisuus osallistua mielenkiintoisiin workshoppeihin, ulkoilla ja nauttia yhdessäolosta keskellä Hollannin vihreintä Drentheä.

Kaikki jo Naisen Päiville osallistuneet tietävät, että parasta on meidän suomalaisten naisten seura, mutta nyt meillä on vielä lisäksi mahdollisuus helliä itseämme kylpylässä, kävelyllä metsässä sekä kattokruunujen loisteessa nautittavalla mahtavalla iltabuffetilla. Illan päätteeksi voimme laulaa, tanssia ja juhlaa aivan pikku tunneille asti ja pitää suomalaisten naisten mainetta korkealla.

Odotamme innolla uusia osallistujia ja erityisesti kokeneita Naisen Päivien kävijöitä mukaan tekemään tästä viikonlopusta ikimuistoinen rentouttava, innostava, mahtava ja loistelas.

Katso www.naisenpaivat.nl ja täytä ilmoittautumislomake pian sillä paikkoja on rajoitetusti.

Sydämellisesti tervetuloa!

Antin lähtölaulu

Turvaan Jumalaan

Ilta tullut on
ja aika matkamiehen levähtää.
Riisun kenkäni
ja laulan pois mä koti-ikävä.
Vaikka väsyttää
ja sydän täys on tätä elämää.
Vielä mä toivon
Vielä mä toivon ja turvaan Jumalaan.

Meret mantereet
kulkiessani taakse jääneet on.
Olen tuntenut
pakkasten paukkeen poltteen auringon.
Vaikka edessäin
on yhä tie niin pitkä loputon.
Vielä mä toivon...

Olen nähnyt myös
mitenkä veljet toisiansa lyö.
Olen itkenyt
kun rikkaat köyhän leipäpalaa syö.
Vaikka varjoihin
peittyy tää maa ja kohta on jo yö
Vielä mä toivon...

Kyllä minäkin
porttini kiinni olen potkaissut.
Olen väistellyt
kun joku apua on rukoillut.
Vaikken vähääkään
mä ole läksyjäni oppinut.
Vielä mä toivon...

Portin takana
mä näen kasvot ristiinnaulitun.
Yhä rohkaisee
ja lupaa tukea kun tuuperrun.
Astun askeleen
toisenkin ja mä häneen tarraudun.
Vielä mä toivon
Vielä mä toivon ja turvaan Jumalaan.

Jaakko Löytty

Kuva: Reima Tahvanainen